

Quaresma - Primer diumenge

Per DavidG el dl., 20/02/2023 - 11:00

[Gn 2,7-9.3,1-7a](#)

[Rm 5,12-19](#)

[Mt 4,1-11](#)

Si abans de la conversa amb la serp, Eva fos preguntada pels motius que la duïen a abstenir-se de menjar de l'arbre del bé i del mal, probablement diria que per dues raons: perquè Déu així ho havia manat i per la por a la mort.

En efecte, l'argument d'autoritat pesa amb força en la qui es sap creatura dependent del seu Creador. Però, a continuació, l'astuta serp li proposarà una pregunta on insinua que Déu no es tan bo com això, i que ofega els qui obeeixen els seus manaments:

-¿Així Déu us ha dit que no mengueu de cap arbre del jardí?

Ella, però, que fa confiança en l'autoritat del seu Senyor, posa l'accent en la vessant raonable del manament:

-Podem menjar de tots els arbres del jardí. Però del que hi ha al mig no...perquè moriríem.

Aquest és el segon argument de la Mare de tots els creients: evitar el càstig definitiu a on porten les accions dolentes, evitar la mort. L'autoritat i la por eren per a Eva arguments suficients per a abstenir-se de menjar d'aquell fruit que donava gust de veure. Arguments que li són útils abans de la conversa amb la serp, que ara la rebutja amb unes altres dues raons: l'autoritat d'algú que estableix relació de proximitat i confiança, desautoritzant Déu; i la promesa d'assolir per si mateixa un estat angelical que la portaria a actuar bé sempre.

Sols faltava que els fruits de l'arbre del coneixement del bé i del mal donessin gust de veure i fossin bons per menjar, perquè Eva, no sols prescindís de l'abstinència, sinó que busqués compartir la seva decisió amb el seu company: *--Fixa't, Adam, serem millors si prescindim del que Déu ens va dir.*

Poc falta perquè, Adam i Eva s'adonin de la seva incapacitat de sostenir la seva fragilitat, i sentin la necessitat de cosir fulles de falguera i fer-se'n faldars. Sense Déu els resulta insuportable l'estat de consciència que els ha proporcionat el fruit. La prohibició sobre l'arbre i la por a la mort no van ser arguments suficients per a continuar caminant humilment amb el seu Déu, practicant el que era just. Ara s'amaguen de Déu perquè encara no han conegut que ell és misericòrdia. Tot just ha començat la pedagogia de Déu que, en les proves, fa més i més capaç de la comunió amb Ell, amb els altres i amb nosaltres mateixos. Som als inicis de la història de salvació.

El desert no és el paradís, però el desig humà segueix sent el mateix. Amb les temptacions de Jesús a l'erm, les Escriptures ens donen una nova oportunitat per a assumir el que ens fa més fills de Déu i no esclaus d'altri. Jesús marca el camí i ens ofereix l'argumentari que ens cal per un cor que s'adhereixi més i més a la Font de la Vida.

No és la por a l'autoritat ni a la mort el que fa superar a Jesús la temptació de distanciar-se de Déu.

-L'home viu de tota paraula que surt de la boca de Déu.

No és, doncs, un argument imposat des de fora de la consciència personal, sinó que neix d'una experiència íntima: la de qui està pendent de cada paraula de vida que, provenint del Pare, Jesús encarnarà amb els seus fets i el seu verb.

L'astut temptador, que s'adapta admirablement a la consciència personal, proposa Jesús un segon embat per a refermar-se al marge del Pare. Aquesta vegada, argumentant amb la mateixa Paraula de Déu que vehicula l'Escriptura.

-Si ets fill de Déu, tira't daltabaix: l'Escriptura diu: "Ha donat ordre als seus àngels que et duguin a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres".

Jesús li contesta que no es tracta de seguir la lletra escrita que roman fora del cor de la persona, sinó de recolzar-se en l'espai més íntim de la trobada entre Déu i el creient; allà on la iniciativa de Déu i la llibertat humana es troben per a disposar-se a construir Regne de Déu a cada moment.

A l'exhaust temptador, sols li queda mostrar totes les seves males cartes i oferir "tots els reialmes del món i la seva glòria" a canvi que Jesús adori un altre déu fora del Pare. Però, Jesús ja ha entès que res no existeix si no té Déu com a sentit últim. Sols d'ell són per sempre el Regne, el poder i la glòria.

Acollim, doncs, la Paraula de Déu, fem-la nostra i que ens prepari a travessar aquest temps de Quaresma amb l'oportunitat que se'ns dona de sortir-ne victoriosos amb el Ressuscitat.

ETIQUETES

